

θάναι, μάταιο, τιποτένιο, γιατί ο παλμός της ζωής θα του λείπη.

«Ο Νουμάς» που σήμερα, μέσα στη γενική μας χαρά, μπαίνει στα Δέκα του τὰ Χρόνια, μπορεί να το καυχιέται πως το έργο του είναι ή πνευματική κληρονομιά της σημερινής γενιάς, για τις κατοπινές. Μακριά από κάθε συγκαταβατική πολιτική, από κάθε ουδετερισμό, κι από κάθε διαλλαχτικότητα, (αφήνοντάς τ' αυτά στους μικρόπρεπους ανθρώπους, που ή ψυχική τους αδυναμία τους εμποδίζει να φροσιωθούν ολότελα σε μια Ίδέα, να τὰ δώσουν όλα για όλα χάρη μιας Ίδέας, να πλάσουν με άλλους λόγους μια Ίδέα) «ο Νουμάς» εργάστηκε αυτός μονάχος σε μια κίνηση έκπολιτιστική και καθάρια **Ρωμαϊκή**.

Η δύναμη μιας Ίδέας δε μετριέται με τὸν ἀριθμὸ τῶν ὁπαδῶν της. Πλανιούνται κείνοι που θαρρούνε, πως κατεβάζοντάς τη στο επίπεδο του δόλου θα την τονώσουν. Ἄν τὸ Ἔθνος δὲ μπόρεσε νὰ νοιώσῃ ἀκόμα τὴν ἀλήθεια τῆς γλωσσικῆς Ίδέας, τόσο τὸ χερότερο γιὰ ἓνα τέτοιο φῶφιο Ἔθνος. Ἄν «ο Νουμάς» δὲ διαδάζεται σήμερα ἀπ' ὅλους τοὺς Ρωμιοὺς, τόσο τὸ χερότερο γιὰ τοὺς Ρωμιοὺς. Τὸ μεγαλεῖο μιᾶς Ίδέας μετριέται ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε πραχτική ἐφαρμογή. Ὁ παλμός τῆς ζωῆς εἶναι ἡ δύναμή της. Οἱ λίγοι ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ τὸν ξεχωρίσουν, ποτὲ δὲ θὰ θελήσουν νὰ τῆς προσφέρουν τάχα ἐκδούλεψες. Δὲ θὰ θελήσουν νὰ τὴν ἀπλώσουν προδίνοντάς τη. Δὲ θὰ μεταχειριστοῦν ποτὲ πολιτική. Δὲ θὰ πουλήσουν ποτὲ οὐτ' ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν Ίδέα, οὐτ' ἓνα μέρος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους. Αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἐκλεχτοί. Ὁ κόσμος, ἂ θέλῃ, ἂς ἐρθῇ πρὸς αὐτοὺς. Αὐτοὶ δὲ θὰ πουλήσουν τὴν ψυχὴ τους γιὰ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου.

«Ο Νουμάς», τὰ Δέκα Χρόνια τῆς ζωῆς του, σίγουρος πως πορεύεται τὸ δρόμο τῆς Ἀλήθειας, ἔρριξε πάντα τὸ ἀνάθεμα στοὺς ἀνίκανους ἰδεολόγους. Μὲ τὴν αὐτοπεποίθησή ποὺ ἀντλοῦσε ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ίδέας, κ' ἔχοντας στὸ πλευρὸ του τὶς κορυφές τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, τὸν Ψυχάρη, τὸν Παλαμά, τὸν Πάλλη, τὸν Ἑφταλιώτη, τὸν Πέτρο τὸ Βλαστό, δὲ λιποψύχισε στὸ μεγάλο τὸ ἔργο ποὺ πῆρε ἀπάνω του. Καὶ γι' αὐτὸ μπορούμε νὰ ποῦμε σήμερ μονάχα αὐτὸς ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρη τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ρωμιοσύνης.

Μακριὰ ἀπὸ κάθε μικροφιλοτιμία, μακριὰ ἀπὸ κάθε προσωπικὸ πάθος — ὅλοι Ἑσείς οἱ Ἐργάτες μιᾶς Ίδέας, ὅσοι μπορεῖτε νὰ βαστάξετε τὸ βάρος τῆς δίχως νὰ λυγίσετε, ὅλους μιὰ ψυχὴ σὰς ἀδερφώνει. Τὸ ξέρετε πως Ἑσείς σήμερα εἴσατε ἡ δύναμη τοῦ Ἔθνους σας, Ὅσο κι ἂν οἱ τιποτένιοι καμαρώνουνε γιὰ μιὰ νίκη ποὺ εἶναι ἡ καταδίκη τους, ὅλοι ἐμεῖς ἐνωμένοι μέσα στὶς στήλες τοῦ «Νουμά», ποὺ εἶναι τιμὴ μας ἡ φιλοξενία του, ἂς ἐπικοινωνοῦμε σὲ μιὰ πνευματικὴ ἀτμοσφαῖρα. Ἡ σκέψη μας εἶναι τοῦ Ἔθνους ἡ ὕψια ἡ σκέψη. Καλότυχος ὁ «Νουμάς» ποὺ τοῦλαχε νὰ δέχεται, νὰ σ' ἓνα βάζο, ὅλα τῆς σημερινῆς Ρωμιοσύνης τ' ἄνθια.

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομὲς (: δρ. τὴν τρίμηνιά).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲν προπλερώσει τὴν συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περσομένα φύλλα ποὺ λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΓΙΑΤΙ Ο ΝΟΥΜΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ
ΝΟΥΜΑΣ

Εἶναι κάτι ἀστέρια στὸν οὐρανὸ ποὺ τὸ φῶς τους, λέν οἱ ἀστρονόμοι, ἀκόμα δὲν ἔφτασε ἴσα με τὴ γῆς Τί ἔχει νὰ κάμῃ, ἀφοῦ τὸ φῶς ὑπάρχει; Ἔτσι καὶ σὰ δὲν τὴ βλέπουμε, σ' ἀπόμακρα τούρανου, φεγγυβολᾷ ἡ ἀλήθεια. Θὰ φωτίσῃ κι αὐτὴ μιὰ μέρα τὴν Ἑλλάδα. ΨΥΧΑΡΗΣ

Τότε πρωτοδιάβασα συστηματικὰ Ψυχάρη. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1902, στ' Ἀμπελάκι τῆς Σαλαμίνας. Δούλευα τότε στὴν «Ἐστία» κ' εἶχα πάρει ἀπὸ τὸ γραφεῖο τὰ δυὸ καινούρια βιβλία τοῦ Ψυχάρη, «Γιὰ τὸ «Ρωμαϊκὸ θέατρο» καὶ «Ρόδα καὶ Μηλα» (τόμ. Α'), ποὺ κοιτόντουσαν κατασκοπισμένα σ' ἓνα τραπέζι μ' ἀκοπα τὰ φύλλα, καὶ τὰ μελετοῦσα στὸ ἡσυχο τὰκρογιάλι μου. Τὸν Ψυχάρη τονὲ γνώριζα ἴσαμε τότε μόνο ἀπὸ τὸ «Ταξίδι μου» ποὺ τὸ εἶχα διαβάσει ἅμα πρωτοδύγηκε καὶ τὸν ἐχτιμούσα γιὰ καλὸ συγγραφέα. Στὰ γλωσσικὰ εἶμουνε καὶ γὼ βέρος Ἀθηναῖος δημοσιεγράφος, δηλ. εἶχα τὴ γνώμη μου, τὴ γνώμη τῆς ἀδιαδασίας καὶ τῆς ἐπιπολαιότητος, καὶ πίστευα πως ἡ γνώμη μου εἴτανε καὶ ἡ μόνη σωστὴ γνώμη. Δεύτερος μιχτὸς λοιπὸν καὶ γὼ, ἀφοῦ δὲν τῶχα μελετήσῃ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα κι ἀφοῦ ἔπρεπε νάχω μιὰ γνώμη. Μελετώντας τὸν Ψυχάρη ἀρχίνησα σιγὰ σιγὰ νὰ βγάζω ἀπὸ τὰ μάτια